

LUSTVANDRANDE, a. o. s. **LUSTVAN-DRARE**, s. c. En, som lustvandrar. — *Syn.* Promenerande.

LUSTVANDRING, f. 2. Vandring endast för nöje skull. — *Syn.* Promenad, Spatsertur.

LUT, m. sing. Vatten, kokt på aska. — *Ss.* **Lutaktig**, -*artad*. -*haltig*.

LUT, s. oböjl. **Stå, lägga på l.**, se *Luta*, v. n. o. a.

LUTA, f. 1. I. Stränginstrument, en afart af de gamles kithara eller lyra, brukligt, innan gitarren uppkom. *Spela på l.*

LUTA, v. a. 1. II. Låta ligga i lut. **L. garn**, som skall värgas. **L. fisk**.

LUTA, v. n. 1. III. Icke stå lodrätt, d. v. s. bilda mot horisontalplanet en vinkel, mindre än 90 grader. *Trädet, muren l-r. Huset l-r till fall. L. af ålderdom.* (Fig.) **L. till fall, till undergång**, vara i aftagande, nalkas sin undergång. — V. a. Gifva något en ställning, så att det lutar. I samma mening säges äfv. **L. på. L. en tunna. L. kroppen. L. hufvudet emot handen. L. sitt öra intill någon**, till ens mun, för att låta honom hviska. (Fig.) **Han har intet att l. sitt hufvud emot**, saknar allt skydd och värn, är utan ett hem. (Fig. fam.) **L. sina kloka hufvuden tillhoppa**, rådplåga. — **L. sig**, v. r. Gifva sin kropp en ställning, så att den lutar. **L. sig, för att upptaga något. L. sig emot väggen. L. sig ned. L. sig efter något**, för att upptaga eller fatta det. — **L-nde**, part. pres. Som lutar. **Det l. tornet i Pisa. En l. mur. L. af ålderdom.** (Fig.) **Den l. ålderdomen.** (Mek.) **L. plan**, som gör vinkel emot horisontalplanet. — **L-d**, part. pass. **Gå l.** i lutande ställning.

LUTANDE, n. 4. Se *Lutning*, I och II.

LUTASKA, f. sing. Aska, som användes till lut.

LUTBALJA, f. 1. Balja, hvori stockfisk lutas.

LUTDRÖPPAR, m. 2. pl. Ett slags droppar, tillredda af lut.

LUTERA, v. a. 1. (fr. *Luter*; kem.) Tilltäppa med kitt; beslå eller öfverdraga käril med ett eldhärdigt ämne. — **Luterande**, n. 4. o. **Luter-ring**, f. 2.

LUTFISK, m. sing. 1) Torkad stockfisk. — 2) Sådan fisk, uppblött i lutvatten och tillredd till mat. **Koka, äta l.**

LUTHERAN, luterán, c. 3. Bekännare af Luthers lära.

LUTHERANISM, ---i'ssm, m. sing. Luthers lära.

LUTHERSK, a. 2. Af Luther stiftad; äfv. som tillhör, har afseende på Luthers lära. **L-a läran. L-a trosläror.**

LUTKAR, n. 3. 1) Kar, hvori torkad stockfisk lutas. — 2) Kar, som begagnas vid rostad skiffers utlutning.

LUTLÄGGA, v. a. 2. (böjes som *Lägga*) Lägga i lut, för att blötas. — *Syn.* *Luta*. — **Lutläggande**, n. 4. o. **Lutläggning**, f. 2.

LUTNING, f. 2. I. Beredning af torkad stockfisk på det sätt, att man låter den ligga en viss tid i lut, för att göra den tjenlig för matlagning.

LUTNING, f. 2. II. 1) (för v. n.) Lutande ställning. **Murens l.** (Fig.) **L. till undergång**, annalkande förderf, undergång. **Magnetnålens l.** se *Inklination*. — 2) (för v. a.) Handlingen, då man lutar något. **Hufvudets l. L. på en tunna.**

LUTNINGSVINKEL, m. 2. pl. — **vinklar**. Den vinkel, en lutande kropp bildar emot horisontalplanet.

LUTPROFVARE, m. 3. (tekn.) Instrument att prova styrkan af lut.

LUTSALT, n. 3. (kem.) Gammal benämning på alkalier. **Vegetabiliskt l.**, kali. **Mineraliskt l.**, natron.

LUTSLEF, f. 2. pl. — **slefvär**. Slef, hvarmed lut öses.

LUTSUMP, m. 2. Se *Lutkar*, 2.

LUTSÅ, m. 2. Så, hvori stockfisk lutas.

LUTSPELARE, m. 3. — **LEERSKA**, f. 1. En, som spelar på luta.

LUTSPELNING, f. 2. Spelning på luta.

LUTT, m. 3. (bergv.) Af bräder sammanslagen kanal för väderxelning eller vattenledning.

LUTTER, a. oböjl. (t. *lauter*) Ren, blott, bara. **L. lögn, lättja.** — *Syn.* Pur, Idel, Bara.

LUTTERBALJA, **LUTTERPANNA**, f. 1. Balja, panna, som användes vid luttring.

LUTTRA, v. a. 1. Rena vissa ämnen, såsom guld, silver, salpeter, svafvel. **L. i eld.** — **Luttrande**, n. 4. o. **Luttring**, f. 2.

LUTTRARE, m. 3. En, som luttrar.

LUTTRINGSELD, m. 2. Eld, hvaruti ett ämne luttras.

LUXATION, --tschón, f. 3. (kir.) Vridning ur led.

LUXURIÖS, ---ös, a. 2. Yppig.

LY, v. n. 2. (pop.) Se *Lyssna*.

LYA, f. 1. Ett vildt djurs kula under jord eller berg.

LYCEUM, lyséumm, n. 3. pl. — *eer.* (grek. *Lykeion*) Högre undervisningsanstalt, svarande mot Gymnasium.

LYCKA, f. 1. I. Löpknut. **Knyta i l-or.**

LYCKA, f. 1. II. (prov.) Liten inhägnad åker eller ängsmark.

LYCKA, f. 1. III. 1) Allt hvad som händer och har inflytande på en eller flera människors väl, utan att bero af deras vilja. **Hafva god, dålig l. Ha l-n emot sig**, ej hafva framgång i sina företag. **L-n har vändt sig**, medgången har förvandlat sig i motgång, eller tvärtom. **Försöka sin l.**, försöka, om man har framgång, tur; bemöda sig att vinna framgång i världen. — *Syn.* Öde, Skickelse. — 2) God, gynnsam skickelse. **Det har hänt mig en stor l. Den l-n händer icke alla. Det var hans l., att han kom först. Det var en l. för mig, att det skedde. Det är en stor l. att ... Det var l., en Guds l., att icke eldsvåda uppkom. Det är mer l. än konst. Till all l.**, genom en god skickelse. (Ordspr.) **L. råkar man**, lyckan kan träffa så väl den ene som den andre. — *Syn.* Lycklig händelse, Lyckträff, Lyckskott. — 3) God framgång, medgång. **L. och olycka. Hafva l. Hafva l. med sig. Hafva l. i spel. Ha mer l. än förstånd. Väl bära sin l. Han må tacka sin l., att ... Bringa l., föra l. med sig. Önska en l. till något. L. på resan! I. till! jag lyckönskar dertill; äfv. jag önskar lycka, t. ex.: **Ni har fått högsta vinsten: l. till! I. till god handel, godt nöje! Den, som har l., behöfver ej förstånd. L-n är ej hears mans, icke alla hafva lycka.** (Ordspr.) **Ju flere man, ju bättre l.**, ju flera följas, hjelpas åt, dess bättre går det. — *Syn.* Tur, Medgång. — 4) Fördel, förmån. **Jag anser för en l. att så göra hans bekantskap. Jag har ej den l-n att vara bekant med honom.** — 5) Tillstånd, läge, ställning, då man är i åtnjutande af det verldsliga goda, såsom rikedom, ära, anseende, o. s. v. **Alla söka l-n. L-n är ej allas lot. Afundas andra deras l. Intet****